

“El PP no se'n sortirà, com va fer a les Illes”

Joaquim Nadal va ser durant més de dues dècades l'alcalde de Girona, i va competir, sense èxit, amb Jordi Pujol per la presidència de la Generalitat, com a candidat del PSC. Ara com a conseller de Política Territorial i d'Obres Públiques i portaveu del Govern de la Generalitat de Catalunya, afronta una nova etapa política i personal que ha començat amb un to polític incendiari.

El Govern català ja ha donat per tancada la crisi política. Però no l'oposició. Essent així, serà difícil que es tanqui definitivament aquest episodi?

—El Govern dona per completament tancada la crisi. A tots els efectes, la crisi es tanca el dia que pren possessió del càrrec de conseller en cap Josep Bargalló, perquè es recupera en la seva integritat el sentit del pacte subscrit entre els tres partits que donen suport al Govern. Hi ha una majoria parlamentària i estable darrere aquest pacte de govern. I ha desaparegut qualsevol ombra que pogués vincular el Govern amb el viatge de Carod a Perpinyà.

Per tant, per a nosaltres i quant al conjunt de la ciutadania de Catalunya, aquest és un tema tancat. Hi ha qui ha dit que ens hem volgut assegurar la continuïtat en el Govern a qualsevol preu. La resposta és molt clara: cap partit de l'oposició no es pot erigir en intèrpret de qui és o no fidel i respectuós amb les necessitats del poble de Catalunya. Hem viscut massa anys de salvapàtries perquè ara des de l'oposició algú pretengui ser l'intèrpret de la defensa i la salvaguarda de Catalunya, i que ho negui alhora al Govern. El Govern català ha cregut que la seva estabilitat era un valor per a l'estabilitat a Catalunya.

—Com afecta l'entesa entre les tres formacions de govern el fet que el líder polític del segon partit, Carod-Rovira, n'hagi quedat fora?

—No afecta de cap manera. I així s'ha explicitat i dit. El Govern és una cosa i els partits que li donen suport una altra. La comissió de seguiment d'aquests tres partits interpreta la seva voluntat conjunta. Tampoc no és al Govern el primer secretari del PSC, Josep Montilla. I la veu del primer secretari del PSC s'ha sentit i escoltat de manera clara i forta en la resolució de la crisi. Per tant, el fet que Carod n'estigui fora no afecta ni té per què fer-ho la cohesió del Govern o la solidesa de l'acord tripartit.

Som i volem ser el govern de tots els ciutadans de Catalunya, sense distinció de cap mena entre els que ens van votar i dels que no. Som el govern de tots.

—A banda d'aquesta crisi, com a conseller de Política Territorial, us heu trobat amb una decisió polèmica, les obres del túnel de Bracons. S'acabarà o s'aturarà el projecte?

—Tot just ara el Govern ha vist els informes sobre aquesta obra i s'analitzaran durant les properes setmanes. Per tant, jo no puc prejutjar res. Serà el Govern qui decidirà. Però crec que allò que convé a tot Catalunya i al Govern és que allò que es decideixi es faci.

—Quines infraestructures clau es proposen des de la seva Conselleria?

—Hi ha dues o tres grans infraestructures que el Govern s'havia plantejat amb massa lentitud, que són el desdoblament de l'eix del Llobregat i el desdoblament de la C-17 de Vic a Ripoll. Al costat d'això, cada demarcació té les seves prioritats, que les anirem desgra-

nant i jerarquitzant, com el desdoblament de l'eix transversal, o d'alguna altra línia de reforçament de les carreteres que comuniquen la vall de l'Ebre amb les comarques interiors de Lleida, o de la costa tarragonina amb les comarques pirinenques.

Hi ha, però, les grans opcions estratègiques, que no sols estan en relació amb les competències del Govern sinó també amb les de l'estat. Aquí hi ha tot un paquet molt important d'infraestructures logístiques, estratègiques i de transport ferroviari, aeroportuari, portuari i de carretera. Autopistes, autopistes de l'estat, l'eix pirinenc, la N-II, la N-340, la N-240, la N-260; els aeroports de Barcelona, de Girona, de Reus, el futur aeroport de Lleida o el de la Seu-Andorra; els ports de Tarragona, Vilanova, Barcelona i Palamós, eventualment; la millora de la xarxa de rodalia, el calendari del tren d'alta velocitat o la proposta d'una nova línia ferroviària com a eix transversal que desdoblí el corredor del litoral i permeti desfer el nus de les comunicacions de l'àrea metropolitana de Barcelona...

Tot això forma un dibuix molt complet dels compromisos presents i futurs de totes les administracions pel que fa a les infraestructures que necessita Catalunya.

—L'estat no sembla que gaire interessat a treballar per passar del dibuix a aquest a la realitat.

—Hi havia un estat de perplexitat entre les relacions del Govern de l'estat i de la Generalitat. Eren dolentes. És natural que les relacions d'un Govern de l'estat del PP amb el de Catalunya puguin no ser fàcils, però l'art de la política passa per fer fàcil allò que d'entrada és difícil.

Jo em dedicaré molt, mani qui mani, a negociar i a dialogar fins aconseguir que el Govern de l'estat es posi les piles quant a les relacions amb infraestructures.

—Del TGV s'ha dit que, al 2009, estarà a punt el tram entre Figueres i Perpinyà. Tal com ha anat el calendari, és creïble?

—Hi ha un abans i un després. Des del dia que els ministres d'Obres Públiques francès i espanyol signen el

"Som i volem ser el Govern de tots els ciutadans de Catalunya, sense distinció de cap mena, dels que ens van votar i dels que no."

contracte d'adjudicació del túnel del Pertús [entre el Vallespir i l'Alt Empordà], entrem en una fase nova en la qual els calendaris són més segurs.

—Hi ha un esforç inversor amb l'alta velocitat, però la xarxa de rodalia sembla que queda de banda.

—Efectivament hi ha una sensació de concentració d'inversions en el TGV i, per tant, de disminució d'inversió, no solament en els serveis de rodalia sinó també en tota la xarxa. Hi ha problemes en moltes línies de Catalunya, però la xarxa de rodalia és la menys deficient. Ara està relativament bé, però es troba en un punt crític de saturació. Perquè continuï sent eficient s'han de fer millores en les línies i en les freqüències dels trens.

Ara que es liberalitzarà l'operador ferroviari, tot i que no la propietat de les infraestructures, seria bo que es traspassés a la Generalitat la xarxa de rodalia i que el seu operador pogués ser Ferrocarrils Catalans. L'eficiència del servei és la millor garantia de la rendibilitat del servei. En el fons, la millora d'aquest servei significa estendre la xarxa de metro de l'àrea metropolitana de Barcelona fins a Girona o Tarragona.

—Un altre projecte del qual s'ha parlat en el Govern de Catalunya és el de l'Euroregió de l'Arc Mediterrani. Quines

mesures infraestructurals es preveuen en aquest sentit?

—Hi ha una qüestió conceptual i una acció política per crear la consciència que, a l'entorn de Barcelona, es pugui aglutinar una àrea econòmica centralada sobretot en l'Aeroport del Prat i la seva projecció transoceànica. Vull dir que l'Euroregió no és una aspiració política, com algú ha pretès i ha volgut fer el joc de desacreditar-ho per aquest costat, sinó que és simplement una manera diferent de concebre el mapa d'Espanya i d'Europa, pensant més en eixos econòmics creats a l'entorn de ciutats grans, mitjanes i petites que es jerarquitzin al voltant de Barcelona.

—Com a portaveu del Govern de Catalunya, des del primer dia han rebut crítiques i moltes pressions. A banda de la crisi que ha acabat amb la sortida del secretari general d'ERC del Govern, s'esperaven aquesta oposició tan frontal?

—Ara és difícil fer abstracció del cas Carod per avaluar realment totes les altres inversions que se'ns han fet. Però si tractem de fer abstracció d'aquest cas, hi ha molta gent que no ha paït i no ha entès el seu desplaçament cap a tasques d'oposició, i la seva pèrdua de presència en els espais de poder que representa el Govern. Aquesta mala comprensió d'una alternança política, que s'havia resistit du-

rant dècades, ha agafat potser desprevinguts els qui han hagut d'abandonar el poder, i potser també els que ens n'hem volgut fer càrrec.

—Però les crítiques i pressions de fora de Catalunya també han estat molt dures. Al marge del radicalisme del PP, el PSOE també ha tingut veus molt crítiques...

—En el cas del PSOE, cal subratllar el suport inequívoc i explícit de la direcció. Mentre l'opinió del president del partit, Manuel Chaves, i la del secretari general, José Luis Rodríguez Zapatero, sigui inequívocament i explícitament a favor del Govern de Catalunya, qualsevol altra opinió emesa des de l'espai socialista em preocupa poc. Cadascú pot opinar el que vulgui i no passa res, però allò que preval és l'opinió institucional.

—I què passa amb el PP?, institucionalment es pot salvar la situació?

—El PP no pot pair que el Govern de Catalunya sigui un experiment que funcioni. Va posar tots els impediments que va poder i se'n va sortir amb el Govern balear. I crec que, en valentit per com li va anar a les Illes, ara ho està provant amb el Govern de Catalunya. El PP no se'n sortirà, com va fer allà. Al PP, li fa por un govern d'esquerra que funcioni, que sigui seriós i sòlid. És una por cerval, atàvica, sortida de les entranyes mateixes, del pensament íntim conservador i reaccionari de l'espai polític dels populars.

—Però amb aquesta por, serà possible, si calgués després del 14 de març, una relació institucional mínima amb el Govern espanyol?

“De la mateixa manera que aquí no els funcionarà el model balear, tampoc no els funcionarà el basc, basat en l'intent d'aïllament sistemàtic del Govern, amb manca de relacions i diàleg”

—El Govern de Catalunya no consentirà que es pugui arribar a un aïllament institucional que porti a la manca absoluta de diàleg entre els dos governs. Això seria institucionalment negatiu per a la democràcia. Per tant, el Govern de Catalunya farà el que calgui per mantenir ponts de diàleg amb l'estat. De la mateixa manera que aquí no els funcionarà el model balear, tampoc no els funcionarà el basc, basat en l'intent d'aïllament sistemàtic del Govern, amb manca de relacions i diàleg.

—Però la vehemència del PP sembla sòlida. Si no hi ha canvi de Govern a Es-

panya, i es manté l'actitud de confrontació, què hi pot fer el Govern català?

—Qualsevol actitud del Govern que surti després d'aquest procés electoral haurà de ser per força de màxim respecte institucional i haurà d'estar dispostat a parlar amb tothom.

—I serà necessari perquè hi ha els grans temes d'aquesta legislatura a Catalunya...

—Sí. N'hi ha de dos tipus, eis que es poden resoldre dins mateix de Catalunya, que són els territorials—que formen part d'un paquet molt institucional però que es resolen en l'àmbit del Parlament de Catalunya—, i els dos grans temes de relació amb l'estat, que són l'Estatut i el finançament. Tots dos desborden l'àmbit del pacte de govern, i necessitaran un gran pacte nacional per a Catalunya. Això vol dir que es convida totes les forces polítiques de Catalunya a participar en el procés de redacció, elaboració i aprovació dels instruments que hauran de ser objecte d'una negociació i aprovació, després, en unes Corts generals.

Nosaltres creiem que després del 14 de març, després dels treballs de la ponència conjunta, l'Estatut que surti del Parlament sortirà amb els vots d'una majoria amplíssima. A més, si tenim presents totes les forces polítiques que ja han dit que estan disposades a fer costat a l'Estatut que surti avalat per totes les forces catalanistes del Parlament de Catalunya, al Congrés podria tenir un suport ampli.

Enric Rimbau

HISTÒRIA DE LA DONA

Els lectors interessats a tenir les cobertes per a enquadrar els fascicles de **Història de la dona** poden demanar-les, sense cap càrrec, dirigit-se a les adreces postal, electrònica, telefònica o de fax que indiquem a sota

• Telefonant al **902 131 025**

• Enviant este anunci, per correu, amb les dades postals a:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a
46001 València

• Enviant-lo per fax amb les dades postals al **963 534 569**
• Enviant un missatge electrònic, amb les dades postals, a
eitemps@eitemps.net